

BESTAG

XX.

LETNIK
1973 - 74

štěv. 1

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XX.

ŠTEV. 1

OKTOBER 1973

VSEBINA

V dvajseto leto	1
Danilo Gorinšek: Voščilo Galebu	2
Neža Maurer: Pomagaj mi	2
Vlado Firm: Čudovito potovanje Matička in njegovega strička	3
D.G.: Umrl je Slavo Štine	6
Slavo Štine: Kdo je bil?	6
Danilo Gorinšek: Ob maminem grobu	7
Meta Rainer: Tik Tak	7
Angelo Cerkvenik: Karo je čakal zaman	8
Vojan Arhar: Trepetalček	11
Danilo Gorinšek: Zajčja šola	12
Danilo Gorinšek: Že zvoni	13
Vojan Arhar: Trgatev	13
Kmečki upori v Evropi	14
Ivan Furlanič: Jugoslovanski košarkarji evropski prvaki	15
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Na ljubljanskem gradu	16
Vojan Arhar: Dolgost življenja	17
Ksenija Prunk: Čriček poje	18
Tonč Pavček: Krava	18
Šolarji pišejo	18

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart Trst

Naslovna stran:

Alenka Dobril

3. razred
osn. šole v Ricmanjih

Posamezna številka

150 lir

Letna naročnina:

1.200 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezi periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

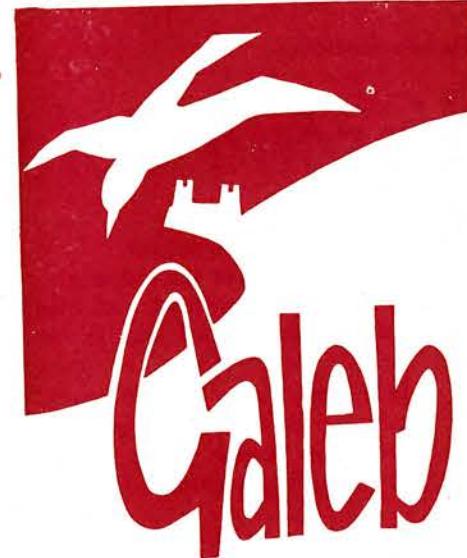
Trst SKL

12660/1973/74

COBISS

V DVAJSETO LETO

TRST
OKTOBER
LETOSKI
STEVILO 1

GALEB stopa s to številko v svoj dvajseti letnik rednega izhajanja.

Za mladinsko revijo, namenjeno izključno osnovnošolski mlini v zamejstvu, je to lepa doba, če pomislimo na razne tedanje in tudi sedanje težave.

Bilo je oktobra 1954. leta, ko se je pisateljici in učiteljici Mari Samsovi izpolnil dolgoletni sen. Njena zamisel je postala stvarnost. Tedaj je zagledal luč svetu GALEB, list za osnovnošolsko mladino, ki je v vseh teh dvajsetih letih vestno spremljal naše šolarje na težavnji poti v življenje, jim budil zavest in jih na tem koščku slovenske zemlje vzgajal, spodbujal in vedril, da niso utonili v velikem večinskem morju ter ostali zvesti svojemu materinememu jeziku, svojemu pokolenju. GALEB je kmalu postal priljubljena revija in radi so jo jemali v roke ter prebirali bodisi tedanji učenci, ki so danes na robu skoraj tridesetih let, kot ga danes prav tako nestrpo pričakujejo naši šolarji.

Zamisel Mare Samsove je padla na rodovitna tla, vzklila je, se razrasla in danes, dvajset let kasneje, bujno cveti in rojeva obilne sadove. Najprej Mara Samsa, potem pa Milan Jereb sta mnogo žrtvovala, da GALEB živi in spet in spet vzleta v naročje naših malčkov ter jim danes, kot pred dvajsetimi leti, vsak mesec prinaša to, kar mora biti vsem najdražje: slovensko besedo, da bodo prav šolarji, kot so jo naši dedje, to najdražjo dedičino čuvali in jo ohranili novim rodovom.

Voščilo Galebu

Ima Galeb srebrnokrili
že krila dvajset let razpeta
in dolgih dvajset let nad morjem
ter nad primorsko zemljo leta...

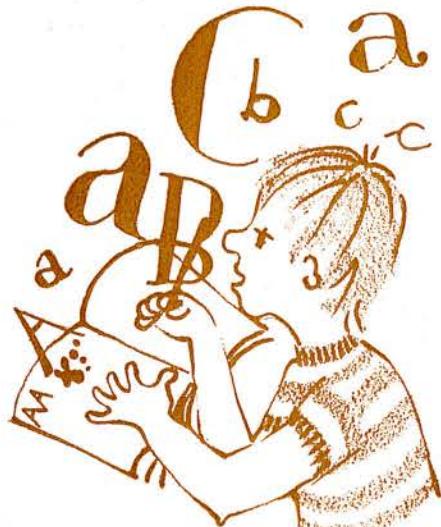
In kot se dviga on nad nami,
tako še duše nam dviguje,
če vanje včasih mraz zareže,
jih s sončnim žarom napoljuje...

Zato Galeb do vseh dni konca
nad nami naj se spreletava,
naj naša srca plemeniti,
naj vodi nas, uči, zabava!

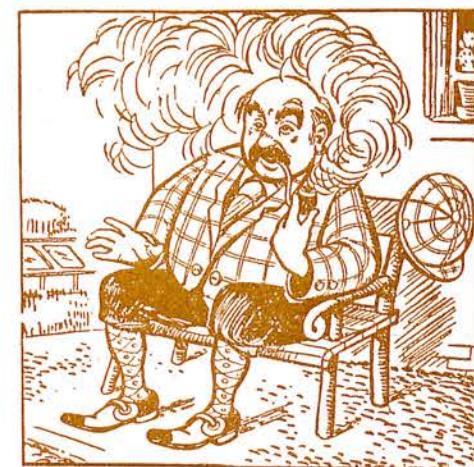
Pomagaj mi!

Zvezek moj, pomagaj mi!
Prve črke vate pišem —
roka se mi še poti,
z nosom dolgo senco rišem,
ker prenizko glava ždi.
Zvezek moj, pomagaj mi!

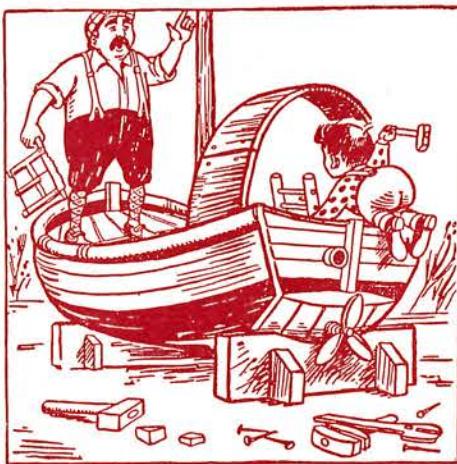
Čudovito potovanje Matička in njegovega strička

1. Bil je topel popoldan, ko je sedel stric Miha na klopcu pred hišo. Zdolgočaseno je vlekel pipo. Po nebu so lenobno drseli oblaki, mušice so migotale v popoldanski soparici, od potoka sèm se je od časa do časa oglašilo Matičkovo kričanje, v kuhinji je teta Polonca ropotala s krožniki, stric Miha pa je sedel na klopcu in premišljeval... Spomnil se je zadnje poti, ki ga je zanesla z Matičkom v vročo Afriko. Bila je dolga pot, polna doživljajev, nevšečnosti in prijetnih trenutkov. »Znova moram na pot,« je zabrundar stric, »tu mi postaja dolgas.«

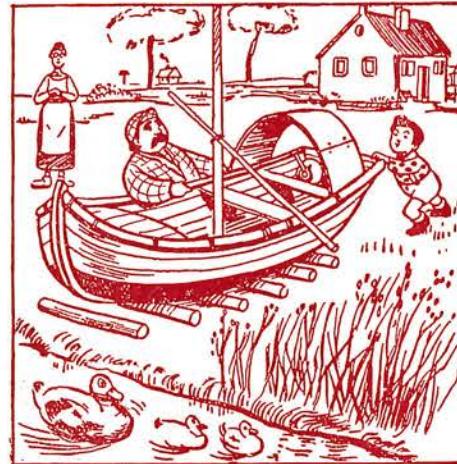

2. Pretegnil se je, otresel pipo in poklical Matička. — »Matiček! Matiček!« — Prvi hip se ni niče oglasil, le krožniki tete Polonce so ropotali v kuhinji, potem pa je izza vogala prisopihal Matiček. »Hm, Matiček,« mu pravi stric, »spet bom odrinil z doma na potovanje. In zdajle sem preudarjal, veš, kar s seboj te bom vzel, ker si bil priden v šoli...« Matiček se mu je razposajeno obesil okrog vrata: »Hura, s teboj grem!« — »Še zadušil me boš, primaruha,« je spopel striček. »Dajva norčije na stran, spoprijeti se morava z delom. Izdelati morava čoln na jadra, a kadar ne bo vетра, bo čoln poganjal motor.«

3. Z veliko vnemo sta se že naslednjega dne oprijela dela. Najprej skupne priprave, potem je stric tesal in žagal, da mu je znoj curkoma lil po nosu, Matiček pa je zabijal in pilil. Po nekaj dneh napornega dela je stal pred njima lepo izdelan čoln. Zdaj so bili na vrsti še zadnji opravki. Stric je vzel velik žebelj in rekel: »Matiček, vzemmi kladivo in ga zabij. Jaz bom držal.« Matiček je zavihtel težko kladivo in — bum! »Auuu!« — je zavpil stric in poskočil. »Moj prst, neroda! Prav pošteno si me udaril.« Kljub tej nezgodi sta bila oba zadovoljna z uspehom svojega dela.

4. Čoln je bil pripravljen in jadro postavljeno. Največ opravka jima je dal motor, ki sta ga vgradila v čoln. Stric ga je posnosno ogledoval in Matiček je veselo skalal okrog njega. Le teta Polonca se je nekam kislo držala. Ni ji bilo pogodu, da se spet odpravljata od doma. Vendar se stric in Matiček nista dosti zmenila zanjo. S težavo sta spravila čoln v vodo. Namenila sta se na poskusno vožnjo po Gradaščici. Stric je pognal motor, pozabil pa je odvezati vrv. Ko je motor z vso silo potegnil, je stric spregledal svojo pozabljivost in s pipcem prerezal vrv. Toda, ojoj...

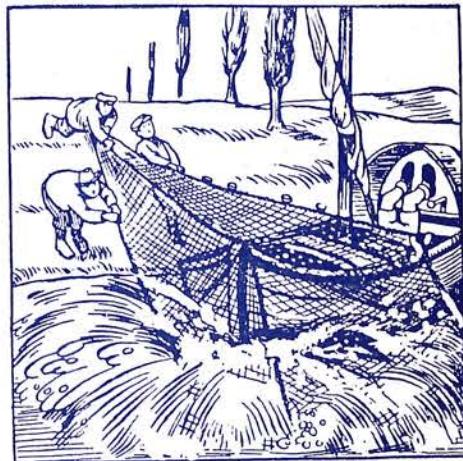

5. Čoln je z vso silo šinil po vodni gladini. Stric je pri sunku zgubil ravnoteže in kar naenkrat štrbunknil v vodo. Pri padcu so se mu zaplele noge v prerezano vrv. Matiček, ki je stal na sprednjem delu čolna, se je prestrašeno oziral naokrog. Skočil je h krmilu in še zadnji trenutek videl, kako je stric zginil v valovih. Potem so iz globine priplavali mehurčki, čoln pa je kar drvel naprej. Kmalu se je pokazal tudi stric na površju, toda.. njegov položaj ni bil zavidanja vreden.

6. Vrv se je trdno ovila okrog stričeve noge. Čoln ga je vlekel naprej tako, da je bil z glavo pod vodo. Hitel je mimo polj in travnikov proti Ljubljanici. Matiček je ves obupan krilil z rokami in premikal vzvode pri motorju, toda vse zaman. Čoln je še hitreje rezal valove. — »Joj, kaj naj počнем,« je kričal, »stric se bo utopil! Ljudje na pomoč!« — In res je stričku že bila zadnja ura. Tedaj je iznenadila prišla rešitev. Blizu mosta so vlekli ribiči mrežo. Bili so tako zaverovani v svoje delo, da niso slišali Matičkevega kričanja ne čolna, ki je rezal valove proti njim.

7. Šele zadnji trenutek so opazili nevarnost. Toda bilo je prepozno. Čoln se je zagnal v mrežo in sunek je ribiče kot muhe potegnil v vodo. Tedaj je motor ladice ugasnil. Za hip je bilo vse tiho, le presenečeni ribiči so čofotaje plavalci k bregu. Za njimi je prilezel še Matiček. Možje so bili razburjeni zaradi nezgode in Matičku je komaj uspelo jih potolažiti. Ko jim je v naglici povedal nesrečni doživljaj, so skupno pričeli iskatki strička. Končno so ga našli. Ko so ga potegnili na breg, se ni ganil. Kot mrtev je ležal in brki so se mu žalostno povešali.

8. Ribiči niso vedeli, kako naj pomagajo utopljenemu. Menili so, da bo najbolj primereno, če s pestjo pritisnejo na stričev trebuh, ki je bil sumljivo napet. Eden med njimi si je zavihal rokave in krepko pritisnil na trebuh. Nič. Potem znova in še in še.. Tedaj je striček vzdihnil, počasi odpril oči, široko zazeval in močan curek vode je pljusnil ribiču naravnost v obraz. Možakar se je prestrašen sesedel. »Mar mislite, da je moj trebuh iz testa? je jezno zagodrnjal stric. Vsi so planili v smeh. Ko si je striček nekoliko opomogel, so z združenimi močmi spravili čoln v pristan.

9. Čez nekaj dni je bila jadrnica popravljena. Zdaj nista ponovila poskusne vožnje, temveč sta spravila čoln na vlak. Pred hišo sta stala dva velika kovčka, polna dobrot in stvari, ki so potrebne za dolgo potovanje. Teta Polonca si je brisala solzne oči, jima dajala zadnje nasvete in želela srečen povratek. »Pazi na Matička,« je še zavpila za stricem, ki je hitel, obložen s prtljago, na ljubljansko postajo.

Njene besede sta oba preslišala. Imela sva dovolj drugih skrbi s potovanjem. — Na postaji se nista še prav oddahnila, že je prisopihal vlak in ju odpeljal proti Reki.

(DALJE)

UMRL JE SLAVO ŠTINE

25. septembra tega leta je po dolgem in hudem trpljenju umrl slovenski pesnik Slavo ŠTINE. Štine je pisal v glavnem pesmice za mladino, ki si jo je znal pridobiti s prisrčnostjo in preprostostjo. Največ svojih kratkih, toplih pesmic je pisal pred II. svetovno vojno v tedanje slovenske mladinske liste in priloge dnevnikov. Zadnja leta smo ga večkrat srečevali tudi na straneh našega »Galeba«. Bil je upravnik novomeške pošte v pokolu in prvi slovenski upravnik partizanskih pošt. Svojo pesniško pot je začel leta 1921 v Celju v literarnem krožku dijakov, ki so se zbirali okoli mladinskega pesnika in našega sotrudnika Daniela Gorinška. Ta mu je bil vse do konca življenja najboljši prijatelj in mu je tudi spregovoril v slovo, ko so ga pokopali v Novem mestu. **D. G.**

Slavo Štine

KDO JE BIL?

Kričijo vrabčki: živ, živ, živ!
in žejni škorčki — kdo je bil,
ki roso s trave je popil?

Čvrčijo murni: stric, stric, stric!
ki je prišel izza goric —
popil vso roso je s cvetic?

Regljajo žabe: kvak, kvak, kvak!
le kdo, le kdo je bil ta spak,
ki vodo je popil iz mlak?

Na nebu sonce se smehlja,
saj ono vso skrivnost pozna,
pa je nikomur ne izda...

Danilo Gorinšek

Ilustr. Leon Koporc

OB MAMINEM GROBU

Osuje drevje se jeseni,
otožni dnevi so megleni,
zareže mraz mi v dušo...

Tedaj ni srcu več strpeti,
do groba moram pohiteti,
kjer mama spi pod rušo...

In ko tam tiho z njo šepečem,
od mraza nič več ne trepečem,
čeprav leden piš veje...

Saj mrtvo srce moje mame
še vroče ljubi sredi jame,
še — iz groba me ogreje...

Meta Rainer

TIK TAK

Tik tak ,tik tak,
pozna me vsak,
jaz merim čas,
bedim za vas.
Tik tak, tik tak,
z menoj v korak,
ker čas hiti,
nazaj ga ni!
Tik tak, tik tak,
trenutek vsak
porabi prav,
če mlad si, zdrav!
Tik tak, tik tak,
ravnaj korak,
pozor, posluh,
ne bodi gluhi!

Ilustr. Božo Kos

Karo je čakal zaman

Naj je bilo predpoldne, popoldne ali zvečer, naj je bilo poleti, pozimi, spomladi ali jeseni, naj je rosilo, lilo, naj je naletaval sneg, naj je prikelalo ali prijetno grelo sonce, naj se je zaganjala burja ali pihljala prijeten vetr, vedno, kadarkoli sem se sprehajal po ljubljanskem tivolskem parku s svojim psom Levom, vedno sem srečaval upokojenega univerzitetnega profesorja, ruskega emigranta Sergeja Mihajloviča Orlova. Orlov, velikan in silak, še zdaleč ni kazal, da si bo zdaj naprtil na pleča že deveti križ. Po njegovi neprisiljeni pokončni drži in čvrstem koraku bi mu bil človek prisodil kakšnih petdeset, kvečjemu petinpetdeset let.

Na vseh njegovih poteh ga je zvesto spremljal njegov pes Karo, njegov — tako je pogostoma dejal — »edini zvesti, resnični in nesebični prijatelj«. Bržkone je bilo res tako. Po smrti žene, ki jo je trlo in naposled, pred dolgimi leti, strlo hudo domotožje, je ostal sam ...

Kadarkoli sva se srečala, je poleg njega veselo divjal po tivolskih travnik zavaljen, kratkonogi Karo, križanec kdove koliko pasjih pasem, vse prej ko pasji rodovniški plemič.

»Pa je le plemič,« je Orlov neredko poudaril, »saj je podedoval samo dobre lastnosti svojih neštetih prednikov, ki so se bili pritepli z vseh koncov in krajev sveta.«

Zasmejal sem se.

»Smejete se, kaj? Tale vaš pesjan,« je užaljeno menil,» nima toliko dobrih lastnosti, saj je križanec le dveh pasem, španjela in vidrača, pa nič kaj prijazen ni ...«

»Prav imate, prijazen res ni. Rad ugrizne, je pa pameten,« sem poskušal obraniti ga in prilepiti mu vsaj eno dobro lastnost.

»Ne more se meriti z mojim Karom, ne more!« je pribil. »Poslušajte! Pred nekaj dnevi me je hotel neki postopač ponoči okrasti. Mar mislite, da je Karo zalajal? Kaj še! Povem naj vam, da spi Karo pred pragom moje spalnice. Verjemite mi: niti zacvilil ni! Vzpel se je do kljuke, tiho, tihce in pritisnil nanjo, odprl vrata, se po mačje priplazil k meni, me prav na raho pobožal s taco po licu ... in mi dejal ... prav zares, dejal je: "Psst!" Zdi se mi, da mi ne morete verjeti, pa je prav zares bilo tako!« je še dodal, ko je opazil, da se smehljam.

»In potem?«

»No, potem sem iz predala od posteljne omarice vzel samokres, zakaj vedel sem, da se Karo ni samo zaradi lepšega tako mačje neslišno pritihotapil k meni. Stopil sem bos za njim. Peljal me je v knjižnico. Tatinščak je odpiral predale pisalne mize, čeprav sem jih bil kakor vedno, zvečer,

ko sem nehal pisati, zaklenil in ključe skril. Možakar je bil, kakor se je pozneje izkazalo, profesionalec. Bilo je hudo nevarno. Karo je to dobro vedel; neslišno je odrnil vrtnico. Ponavadi sem namreč puščal vrata priprta. Odrnil je vrtnico in, kakor jastreb na piščanca, planil na vločmilca, ga podrl na tla in zgrabil za vrat. Jadrno sem pritisnil na električno stikalo. Tat je, kakor je bil dolg in širok, ležal vznak poleg pisalne mize; Karo je stal pri njem, se dotikal z gobcem njegovega vratu in grozeče, zamolklo rohnel. "Le drži ga, Karo!" sem mu velel in po telefonu poklical milico. Že po desetih minutah so mu nadeli lisice in ga spravili v marico. Kaj kmalu se je pokazalo, da so ujeli zajetno ribo, profesionalnega vločmila, ki je vломil v več stanovanj in oropal nič koliko dragocenosti. Pri meni je iskal denar in nekatere dragocene primerke knjig. No, kaj pravite, a?«

»Pa se miličniki niso zanimali za Kara?« sem ga vprašal.

»Niso. A čeprav bi se potegovali zanj, jim ga ne bi dal. Sicer pa mislio na milici, da mora biti pes v prvi vrsti lep, in tak je menda le nemški ovčar, ki ga morajo včasih dresirati in dresirati, pa iz njega figo napravijo. Kara nisem nikdar dresiral. Kar napravi, napravi na svojo pobudo.«

To je bila le ena izmed številnih zgodb, ki jih je Orlov pripovedoval o Karu. Ta je bila, kakor sem pozneje zvedel, približno resnica.

Karo in moj, ponavadi čemerni, Lev sta se prav dobro razumela. Zato je Orlov cenil ne le Leva, marveč je bil naklonjen tudi meni.

Nekega dne, bilo je na početku mrzlega, deževnega marca, nisem naletel ne zjutraj ne popoldne na Orlova.

»Nekaj je narobe z njim!« sem ugibal. »Da ni morebiti zbolel?«

Uganil sem. Lotila se ga je gripa, hongkonška, ki je tiste čase v naših krajih gospodovalno razsajala. Pograbila ga je salamensko krepko. Še hujše: udarila ga je z ubijalsko pljučnico, ki ga je mučila z nenavadno visoko vročino. Zdravnik ga je napotil v bolnišnico in poklical rešilni voz. Ko so ga položili na nosila in ga po dolgem hodniku nesli proti izhodu, se je bežno zavedel in zagledal Kara, še več: začutil je žalost, ki je kakor kragulj zasadila kremlje v srce njegovega prijatelja. Tudi Orlova je brdkost jela dušiti. Mislil si je: drevo, hrast, ki se ne da upogniti, ga burja — zlomi ... Ali me je že zlomila?, se je vprašal. Zavedal se je, da se bliža konec, in je resnici pogledal naravnost v oči. Zlomila me je! si je odgovoril. Karo, pa, moj edini zvesti, resnični, nesebični prijatelj bo ostal — sam, brez prijatelja! Ali naj ga potolažim z lažjo? Naj mu obljudim, da se bom vrnil, naj mu rečem, da nai me počaka tu na pragu spalnice? Ne smem mu lagati ... Nemara pa bi le bilo prav, če bi mu pustil kanček upanja ... Spregovoril je tiho, ne gromko kakor ponavadi, tiho, kakor da se je sramoval:

»Karo moj, mogoče se bom vrnil, mogoče, čakaj me nekaj dni, čakaj tule ... čakaj ti ... tu ... tu ... moj Karo!« Hotel je še nekaj reči, hotel ga je objeti, pa mu je nezavest vzela besedo in misel.

Karo je legel in čakal, čakal. Čakal je zaman, zakaj burja je hrast, ki ga ni mogla upogniti — zlomila.

Tisti dan, ko so Orlova pokopali, je Karo presunljivo tulil. Globoko globoko v zavesti je zaznal bolečino, ki mu je pravila, da se ne bo njegov prijatelj nikdar nikdar več vrnil.

Prišla je Lucija, starejša gospa, ki je Orlovu petnajst let gospodinjila, pobožala Kara po ostro ščetinasti glavi in mu prigovarjala:

»Karo, ubogi moj Karo, jej! Jesti moraš!«

Karo pa ni jedel. Od dneva, ko so mu odnesli prijatelja, ni pokusil nobene jedi, le semtertja je pomočil jezik v mrzlo vodo.

Konec marca je bilo. Sonce je kar prijetno grelo. Gospa Lucija je peljala Kara na vrvici v tivolski park. Srečal sem ju.

»Karo!« sem ga poklical in se ustrašil, ko sem ga uzrl.

Karo je komaj za spoznanje nagnil glavo in me pogledal. Za Leva, ki se je še nedavno z njim tako rad igrал, se sploh ni zmenil. Vlekel se je, s pogledom, uprtim v tla, kakor da je skušal iz neusmiljenosti iztrgati stopinje svojega velikega prijatelja ...

»Nič ne je,« je potožila gospa Lucija.

To sem lahko tudi sam ugotovil. Saj je bil komaj senca nekdanjega krepkega psa. Koža mu je ohlapno visela in mu skoraj zakrivala nizke noge. Povešal je glavo, ki je silila k tlom, kakor da jo bo zdaj izgubil. Pa je ni izgubil. Še dolg mesec se je tako mučil. Čeprav je nekako podzavestno slutil, da ne bo silak nikdar več gromko zaklical: »Karo, pojdi, greva!«, je še vedno izpolnjeval njegov zadnji ukaz: ležal je na pragu gospodarjeve spalnice in čakal, čakal ...

Čakal je, dokler mu ni živinozdravnik dal milostne injekcije.

Goriški grad

Tržaški grad Sv. Just

Razvaline starega devinskega gradu

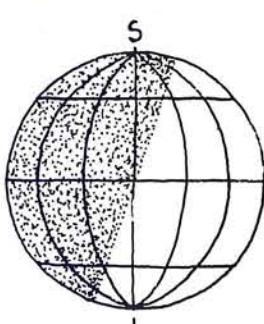
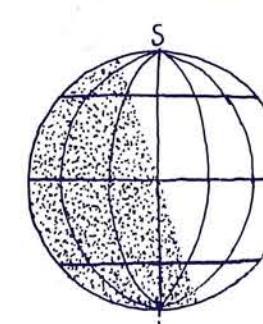
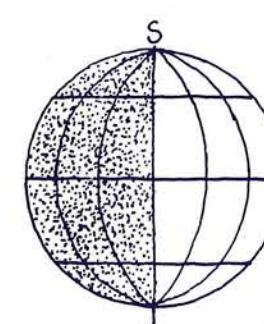
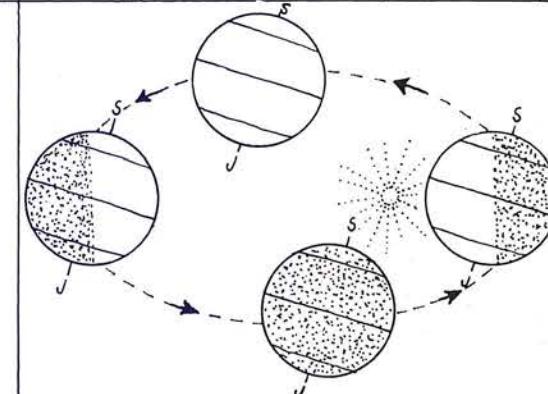
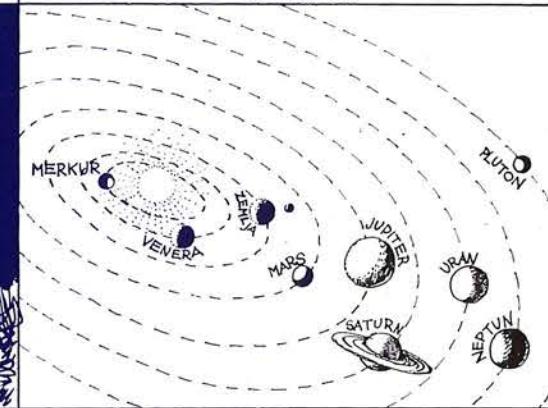
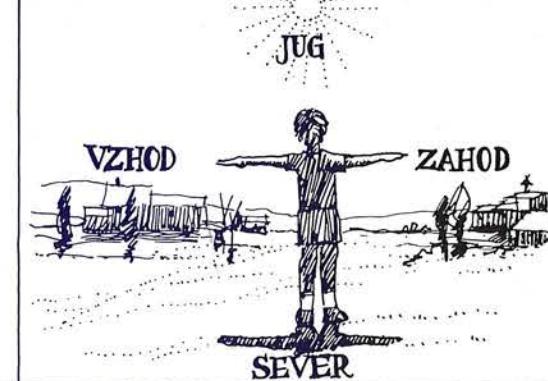
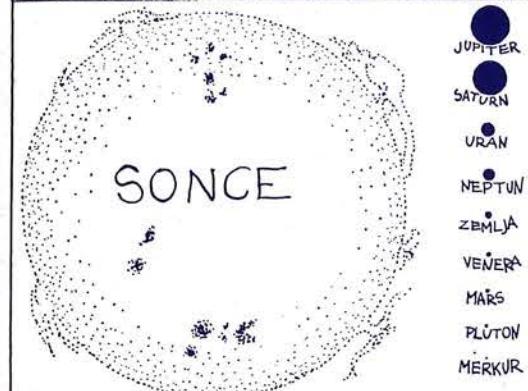
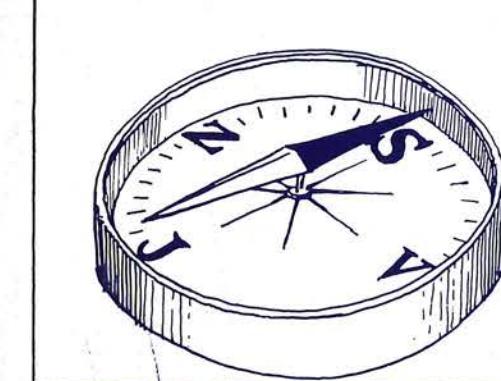
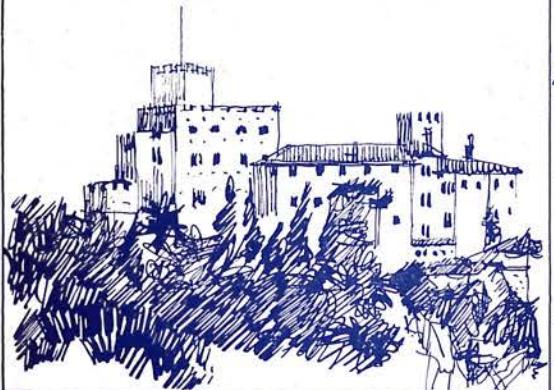
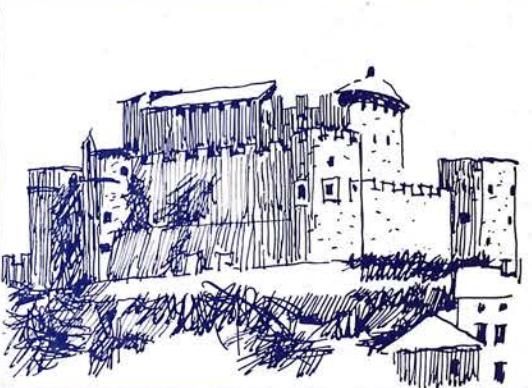
Miramarski grad

Socerbski grad

Novi devinski grad

Nekdanji Mohov grad pri Borštu

Miljski grad

Strani neba
Naravna orientacija podnevi
(opoldne)

Strani neba
Kompas
Instrumentalna orientacija

Krožni tiri planetov
okoli sonca

Zvezda severnica
Veliki voz in mali voz
Naravna orientacija ponoči

Kroženje zemlje okoli sonca
in letni časi

Medsebojne velikosti
planetov

Osvetljenost zemlje
21. decembra (pozimi)

Osvetljenost zemlje
21. junija (poleti)

Osvetljenost zemlje ob
enakonočju
21. marca (spomladni)
in 23. septembra (jeseni)

Vojan Arhar

Ilustr. Jelka Reichman

Trepetalček

DROBNI
PALČEK
TREPETALČEK,
ZAJČKOV
BRAT,
VES
PREPLAŠEN
VSAKOKRAT:
KADAR
ŽABA
V MLAKO
SKOČI,
KADAR
SUHA
VEJA
POČI,
KADAR
MIŠKA
V KOTU
CVILI,
ČE GOLOB
ZAMAHNE
S KRILI.
SVOJE
SENCE
SE BOJI,
V POLŽJI
HIŠICI
ČEPI.

ČE SE
VEDNO
BO LE
BAL,
RES
NE BO
JUNAK
POSTAL,
MARVEČ
BO VSE
DNI LE
PALČEK,
PLAŠNI
PALČEK
TREPETALČEK!

Zajčja šola

To se je zgodilo še v tistih starih časih, ko je požrešni volk hotel pogolniti Rdečo kapico in je hudobna kraljica stregla Sneguljčici po življenju. Tedaj so se nekje za deveto vasjo in desetim hribom zbrali v zeleni hosti veljaki zajče srenje. Sklenili so, da bodo morali mladi zajčki hoditi v šolo. V zajčjo šolo seveda. Kajti — tako so modrovali — če se že papige naučé govoriti, zakaj potlej še zajčki ne bi zmogli abecede in poštevanke. Tako so torej sklenili zajčki veljaki in nato so se zajci-poštarji razbežali po vseh okoliških hostah in sporočali sklep, da se morajo drugo jutro vsi mladi zajčki zbrati na jasi sredi Gornje hoste. Tam da jih bo že pričakal učitelj, ki jih bo poučeval.

Res so se drugo jutro zbrali na jasi sredi Gornje hoste vsi mladi zajčki. Radovedno so strigli z ušesi, ko jim je začel učitelj vlivati učenost v glavo. Vendar jim pouk nič kaj ni šel od rok oziroma v glavo. Niti tega niso mogli razumeti, da se reče »o« tisti črki, ki je vsa podobna zelnati glavi. Učitelja je kaj kmalu minilo potrpljenje in jim je začel poshteno rahljati ušesa. Prav tolkokrat je to ponavljal, kolikokrat si zajčki niso zapomnili, kaj jim je učitelj povedal. Zapomnili si pa niso tega niti enkrat. Zato jim je učitelj vedno bolj

rahljal ušesa. In zato so potlej tudi ubogi zajčki dobili tako dolga ušesa, da jim še danes pravijo »dolgoušci«.

Toda tedaj se je pouk končal kar na celem in po bliskovo: v Gornjo hosto se je namreč priplazil z ogromnim psom — lovec! Že se je bližal jasi, kjer so bili zbrani zajčji šolarčki. Nastala je seveda strašna zmeda, nepopisen preplah, in vse zajce je popadel grozen strah. Najprej so stisnili rep med noge mladi zajčki-učenki, za njimi jo je pa urnih tac pobrisal tudi njihov učitelj...

Zato zajčke še danes nič ne skomina po šoli in rajši ostajajo neuki. Sicer jim pa tudi ni treba nič drugega znati kot glodati zelje in ob pravem času — zbežati!

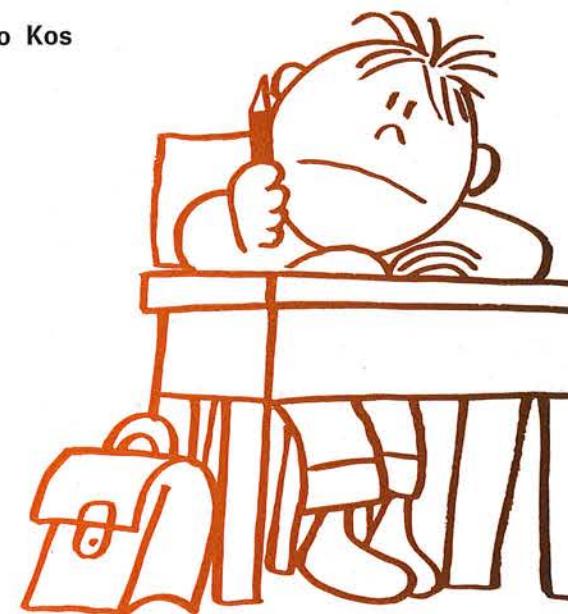
ŽE ZVONI

Sončnih je počitnic kraj,
žalost pasemo sedaj,
sesti treba je v klopi —
šolski zvonec že zvoni!

Zbogom potok, gozd, goré,
zbogom trata in morjé,
knjigam spet napoči čas,
kaj sedaj le bo iz nas?

Kaj bo? Komur je za uk,
kdror lenuh ni in prismuk,
on nič knjig ne bo se zbal,
vse jih v glavo bo naphal!

In nekoč bo ta gradil,
stregel strojem, oni učil,
družno bomo pa prav vsi
si skovali lepše dni.

Danes mladci prav zato,
žalosti ne pasemo,
ko vsi sedemo v klopi,
ker spet šolski zvon zvoni...

Trgatev

Polne zdaj so trte zlate,
grodz ob grozdu dozori,
že trgatve se bogate
staro, mlado veseli.

Vse v gorice bo hitelo,
več ne bo klopotec sam,
vse bo vriskalo in pelo,
mošta poln bo zidan hram.

Podobe iz preteklosti

Kmečki upori v Evropi

Povsod, kjer živijo Slovenci, so se letos vrstile veličastne proslave 400-letnice velikega slovensko-hrvaškega kmečkega upora. O tem velikem kmečkem puntu je pisal tudi GALEB v svoji januarski številki mnenega letnika. Toda kmečki upori niso plameli samo pri nas na Slovenskem in Hrvatskem, marveč tudi v drugih evropskih deželah.

Eden izmed prvih kmečkih uporov, ki so se potem nadaljevali v Franciji, Angliji in drugod, je izbruhnil v severni Italiji v Lombardiji že leta 1303. Vodil ga je nekdanji menih Dolcino, odločen nasprotnik cerkvenih in svetnih bogatašev. Pridružile so se mu množice zatiranih kmetov. Potem ko so premagali več vojska cerkvenih knezov, so začeli rušiti plemiške gradove in samostane. Papež Klement V. je zoper upornike razglasil križarsko vojsko. Vojščaki so potisnili upornike v gore, kjer so se ti zaradi pomajkanja hrane morali vdati. Zmagovalci so mnoge uporne kmete pobili, mnoge pa za kazen grozovito mučili. V rabljevih rokah je izdihnil tudi Dolcino.

Zaradi hudega trpljenja kmečkega prebivalstva, ki so mu ga prizadejale stoljetna vojna med Francijo in Anglijo, kuga in neznosni davki, je izbruhnil v severni Franciji leta 1358 velik kmečki upor, imenovan žakerija. Tako so mu rekli zato, ker so bili uporniki kmetje, plemiči pa so kmete zasmehovali v vzdevkom Jacques Bonhomme, kar bi se po naše reklo Neumni Jaka. Vočja upora je bil Guillaume Call, izkušen v ščak. Upornikom so se pridružili številni mestni reveži. Toda v odločilnem boju so bili kmetje premagani. Calla so s pomočjo izdalca ujeli živega. Plemiči so se strašno

maščevali. Pobili so nad dvajset tisoč ljudi, voditelja upornikov Calla pa na grozovit način usmrtili.

Hudi davki in uvedba glavnine so povzročili leta 1381 velik kmečki upor v Angliji. Vodji upora sta bila vaški obrtnik zidar Wat Tyler in John Ball. Kmečkim upornikom so se pridružili tudi reveži v mestih. Ko so uporniki vdrlji v London, jim je prestrašeni kralj obljudbil prav vse, kar so želeli. Zaupajoč kraljevim besedam so mnogi uporniki odšli domov, medtem pa je mestni župan Wata Tylerja zahrbtno ubil. Kralj, plemiči in bogati meščani so na skrivaj opremili dobro oboroženo vojsko in z njim premagali naivne upornike. Mnogo kmečkih puntarjev so obesili, mnogim upornim mestnim revežem pa odsekali glave. Na smrt so obsodili tudi Johna Balla.

Leta 1525 so se začeli kmečki upori v Nemčiji. Upornim kmetom so se pridružili revni pomočniki, vajenci in navadni delavci. Najsposobnejši kmečki voditelj je bil Tomaž Münzer. Razjarjeni kmetje so napadali, rüşili in požigali samostane in plemiške pri-

stave. Preplašeni plemiči so pohiteli z izjavami, da bodo ugodili vsem kmečkim zahetvam, v resnici pa so se temeljito pripravili na končni obračun z uporniki. Kmečki upor so zadušili v morju krvi. Zmagoviti plemiči so se najhuje maščevali kmečkim voditeljem; poleg tega so pobili nad stotisoč kmetov ter razdejali in požgali na tisoče vasi.

Nečloveško ravnanje s tlačani je tudi v Rusiji zanetilo več velikih kmečkih uporov. Najbolj nevaren je bil upor Stjenke Razina, voditelja kozaških in vaških revežev. Pridružila so se mu tudi številna zatirana ljudstva. Cac Aleksej je zoper upornike opremil veliko in dobro oboroženo najemniško vojsko. Mnoge upornike so pobili, Stjenko Razina, ki so ga ujeli bogati Kožaki, pa je dal car usmrtili v Moskvi leta 1671.

Što let kasneje je na čelo upornih Kozakov stopil Jemeljan Ivanovič Pugačov, ki se je izdajal za ruskega carja Petra III. V boju zoper gospodo so se mu pridružili številni kmetje-tlačani. Kmečka vojska je nad plemiškimi vojskami izbojevala vrsto zmag. Upor je zajel vse Povolžje, Ural in del Sibirije. Z velikimi naporji je uspelo carici Katarini II. končno le zmagati. Pugačova so ujeli, ga okovali v verige in ga v leseni kletki odpeljali v Moskvo. Tu so ga leta 1775 obsodili na smrt.

V naših krajih je bilo več kmečkih uporov. Največji med njimi so bili: upor na Korškem leta 1478, veliki slovenski upor leta 1515, upor slovenskih in hrvatskih kmetov leta 1573, spodnještajerski upor leta 1635 in veliki tolminski punt leta 1713. Naš najpomembnejši kmečki voditelj pa je bil Matija Gubec.

Šport

Ivan Furlanič

Jugoslovanski košarkarji evropski prvaki

Potem ko so jugoslovanski košarkarji osvojili na olimpijskih igrah v Mehiki leta 1968 srebrno medaljo in dve leti kasneje v Ljubljani postali svetovni prvaki, so končno osvojili tudi prvi evropski naslov. Na evropsko zlatò so prvič naskakovali pred 12 leti v domači prestolnici, ko so osvojili tudi prvo srebrno medaljo na starem kontinentu. Temu odličju so sledila še tri podobna, in sicer leta 1965, 1969 in 1971. Vedno so jim naskok na zlato medaljo v Evropi prekrižali nepremagljivi igralci Sovjetske zveze, ki so v svoji izredno bogati karieri bili nič manj kot 11-krat prvi v Evropi.

V letošnjem 18. prvenstvu v Španiji se Jugoslaveni niso pomerili v odločilnem spopadu s tradicionalnim nasprotnikom Sovjetsko zvezo, ampak z domačini, ki so v polfin-

alu poskrbeli za pravi športni podvig z zmago nad Sovjeti, do letos nepremagljivimi nasprotniki v Evropi. Letos pomlajena jugoslovanska reprezentanca, ki s tem uspehom še ni dokončala svoje kariere, je v Barceloni in Badaloni premagala naslednje nasprotnike: Španijo, Grčijo, Bolgarijo, Italijo, Francijo, v polfinalu Češkoslovaško in v odločilnem srečanju še enkrat domačine Špance.

Najtežji dve točki so novi evropski prvaki izbojevali s sodeti Italijani, katere so premagali šele po dveh podaljških. Letos je vodil jugoslovansko reprezentanco novi trener Zagrebčan Mirko Novosel, ki je s to zmago osvojil tretje zlato v Evropi, najprej pred dvema letoma s kadeti v Gorici, lansko leto pa z mladinci v Zadru.

Zapojmo veselo

Stana Vinšek

Na ljubljanskem gradu

RADOVEDNO

MIRO KOKOL

The musical notation consists of five staves of music. The first staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time. The lyrics are: "Na ljubljanskem gra_du mlad racak sto_ji, pre_mi_". The second staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time. The lyrics are: "šlu_je in mo_dru_je pa si go_vo_ri: ja_nezu vpo_". The third staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time. The lyrics are: "se_te rad bi šel na Bled ko bi jaz le ve_del, da ne bo me". The fourth staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time. The lyrics are: "sne_del, ko bi jaz le ve_del, da ne bo me sne_del ju_trini za o_". The fifth staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time. The lyrics are: "bed?" followed by "Na ljubljanskem gra_du mlad racak sto_ji!".

Zanimivosti

Vojan Arhar

Dolgost življenja

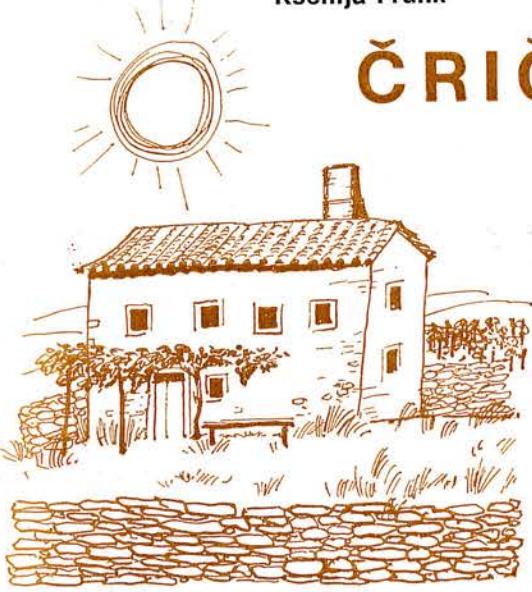
RASTLINE

- 1 leto pšenica
- 2 leti nagelj
- 10 let kosmulja
- 30 let krhlika
- 100 let glog, španski bezeg, magnolija
- 150 let gaber, vinska trta, topol
- 200 let bršljan, jablana
- 300 let hruška, javor, macesen
- 400 let oreh
- 500 let smreka, bor, brest
- 600 let breza
- 700 let oljka
- 800 let bukev
- 1000 let lipa, jelka
- 2000 let hrast, domači kostanj
- 3000 let platana
- 4000 let sekvoja
- 5000 let opičij kruhovec

ŽIVALI

- 3 dni muha enodnevница
- 3 mesece hišna muha
- 5 let čebela (matica), miš, podgana
- 10 let deževnik, mravlja, zajec, lisica
- 15 let žaba, škorec, ovca, srna
- 20 let jegulja, rak, kos, kokoš, mačka
- 25 let kanarček, pes, govedo, merjasec, lev
- 30 let golob
- 40 let kukavica, gorila, kit, kondor, medved, nosorog, povodni konj
- 60 let sova, konj
- 70 let štorklja, slon
- 80 let orel
- 100 let papiga, krokodil, osel
- 120 let krap, vrtna želva
- 300 let želve velikanke

Pripomniti moramo, da se navedbe glede najvišje starosti, ki jo morejo doseči nekatere rastline in živali, v raznih enciklopedijah zelo različne. Vse pa se strinjajo v tem, da zlasti nekatera drevesa dosežejo častitljivo starost. Še danes namreč zelené drevesa, ki so začela rasti v času, ko so Stari Egipčani gradili orjaške grobnice — piramide.

Tone Pavček

KRAVA

Krava je znana
domača žival.
V hlevu je dama,
gospa sredi trav.
Rog svoj štimana
dviguje od tal,
daje kar sama
nam vime — bokal.

A ta gospodarna
živa tovarna
na štirih nogah
od jeze se peni,
če kdo ji omeni
slamo in mlečni prah!

Tedajci ustavi
sloj mlečnih bajk
in z repom objavi
popoln štrajk!

KRTU:

Rij, rij,
zemljico rahljaj,
da nam trto obrodi.

VINOGRADNIKU:

Kri, kri,
se pretaka po tej trti,
da nam vince zakipi.

VSEM:

Zri, zri,
po tem širnem svetu
in veseli se lepote
kraških sončnih dni!

Ilustr. Bine Rogelj

ČRIČEK POJE

MOJA BABICA

Moja babica je bila zelo velika pisateljica. Imenovala se je Mara Samsa. Napisala je mnogo knjig. Jaz imam doma polno njenih knjig. Babica je mnogo dala za našo slovensko šolo. Nikoli je ne bom pozabil. Sedaj je pokopana na Kontovelu. Morje jo pozdravlja in ji poje uspavanko.

Miha Samsa
3. r. SV. FRANČIŠEK

ČEZ SLATNIK NA ČRNO PRST

Zvonjenje krovcev zvoncev me je zgodaj prebudovalo v Litostrojski koči na Sorški planini. Popil sem čaj in se s starši napotil po strmih in vijugastih serpentinah proti Lajnarju, kamor smo prispeli po pol ure hoje. Tam sem si ogledal staro italijansko vojašnico iz druge svetovne vojne in že smo nadaljevali pot proti Slatniku, ki je približno 50 metrov višji od Lajnarja. Na poti nas je prestrašilo sikanje kače, tako da se je mama močno prestrašila. Bil je modras. Očka je zalupal za njim kamen in modras se je kmalu izgubil v visoki travi.

Na vrhu Slatnika sem videl druge stare, podstre vojašnice, kmalu pa smo se znašli na križišču dveh stez. Mi smo krenili proti Bači. Kmalu smo prispeli v gozd in prišli pod Šavnik. Od tu je zelo lep razgled na Bohinjsko jezero. Spustili smo se navzdol in čez nekaj časa sem na vrhu Bače zagledal bivak planinskega društva Podbrdo.

Zavili smo v gozd in stopili na strm močno zaraščeno pot. Sonce je že močno pripekalo, ko smo prispeli na lepo planino, ob robu katere so bili bujni grmiči rododenrona. Tu smo se tudi slikali in se usmerili na vrh Koble, pod katero teče bohinjski predor, ki je najdaljši v Sloveniji. Z vrha Koble smo šli proti Babjemu zobu in tu smo zgrešili pot, se globoko znižali ter prišli na planino Za Liscem, kjer smo se odpočili in okrepčali. Spet smo zašli v strmino in prispeli do majhnih vratc, odkoder sem zagledal vrh Črne prsti. Kmalu smo prišli na stezo, ki prihaja iz Podbrda. Skoraj na vrhu je začel pihati močan veter, a mi smo bili kmalu v koči, ki nosi ime po profesorju Zorku Jelinčiču, znanemu ljubitelju gora. Ogledal sem si kočo, bivak in majhno jezcerje in potem stopil na vrh nad kočo. Do

vrha Črne prsti smo od Litostrojske koče hodili pet ur.

Na vrhu ni bilo pravega razgleda, ker je bilo vreme megleno, zato smo šli v kočo in kmalu po večerji legli. Tudi naslednjega dne ni bilo nič boljše z razgledom v bohinjsko kotlino in na bližnje vrhove, zato smo se samo poslikali in se napotili proti Podbrdu. Steza se je nadalo spuščala. Kmalu smo srečali Janeza, ki je s konjem prenašal hrano v kočo. Po dobrì uri hoje smo prispeli v gozd in potem na majhno jaso, kjer smo segli v nahrbtnike. Kmalu zatem smo slišali topotanje kopit. Bil je Janez, ki se je že vračal v dolino. Sledili smo mu in kmalu dospeli v Podbrdo.

Igor Škamperle
I. b. r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
pri SV. IVANU

MOJA PSIČKA

Doma imam psičko. Ime ji je Lila. Je stara komaj eno leto. Ima vesele oči in lepo barvo. Dobil sem jo, ko je imela komaj dva meseca. Peljem jo na sprehod, ali pa na travnik. Imam jo zelo rad. Zdaj, ko sem v zavodu, mi je mama povedala, da je psička zelo žalostna.

Doma čuva hišo. Kadar sliši trkanje na vrata, začne lajati. Rad bi se vrnil domov, da bi se z njo igral.

Boštjan Javornik
4. r. SV. FRANČIŠEK

PES

Pes je domača žival. Varuje hišo pred tativi. Če imamo psa, ki zbole, ga moramo takoj peljati k živinozdravniku. Pse moramo vsako leto cepiti proti steklini in pasji kugi.

Tudi jaz imam psa, ki se imenuje Trevor. Je škotski ovčar in ima dolgo dlako. Moj pes ima tri barve dlake: rjavo, črno in belo. Rad se igra z menoj in mojim bratom. Zelo rad je meso in kosti. Star je dve leti in pol. Kadar ga okopamo, pride iz vode, se strese in zmoči vse naokrog.

Nataša Bortolotti
3. r. SV. FRANČIŠEK

MAČKA

Mačka je koristna, ker lovi miši. Imamo več vrst mačk. Te so: z dolgo dlako, s kratko dlako in siamske.

Šolariji pišejo

Mački so najbolj všeč ribe. Rada se pozimi greje pri peči. Poleti pa leži na soncu. Rada se igra z žogo. Kadar je mačka zadovoljna, prede, kadar pa se ujezi, nas opraska. Ima zelo ostre kremljke.

Doma imam mačko, ki se imenuje Miki. Je moškega spola in ima sedem let. Miki ima dolgo dlako.

Nataša Bortolotti
3. r. SV. FRANČIŠEK

VČERAJŠNJA NEDELJA

Včeraj je bila nedelja. Bilo je zelo grdo vreme. Deževalo je in nebo je bilo vse polno črnih oblakov. Na ulicah ni bilo nikogar. Mogoče se je kdo peljal z avtom. Jaz sem bila tudi doma. Učila sem se pesmico. Proti večeru sem gledala televizijo.

Rada sem včeraj delala ročno delo, a mama mi je rekla, da se v nedeljah ne dela. Včeraj mi je vse ugajalo, čeprav sem bila ves dan doma.

Daniela Lavrenčič
3. r. SV. FRANČIŠEK

MOJA BABICA

Moja babica živi v Kopru. Ime ji je Lucija. Ima me zelo rada. Kadar pride k nam, smo mi otroci zelo veseli. Vedno hodim rada k babici na obisk in kadar pridem v Koper, je ona zelo vesela.

Babica mi vedno kaj podari. Škoda, da je babica večkrat zelo utrujena, ker veliko dela.

Aleksandra Vodopivec
3. r. SV. FRANČIŠEK

KAKO SEM PREŽIVELA POČITNICE

Letošnje počitnice sem prav lepo preživila. Julija meseca sem bila v koloniji v Dragi. Bilo je lepo. Imela sem dosti prijateljic, hodili smo na sprehode, k maši in na kopanje. Bilo je zelo zabavno. Hudo je bilo le, ko sem imela oslovski kašelj. Predzadnji dan kolonije smo se odpeljali na izlet na Barbano, v Gradež in v Oglej.

V avgustu sem napravila več izletov. Bila sem v Tolminu, v Bovcu, v Kranjski gori, na Bledu, v Bohinju, pri izviru Savice in na Voglu. Na Bledu smo si ogledali tudi blejski grad. Tudi predjamski grad smo obiskali, ko smo se vračali. Vse je bilo zelo zanimivo.

Vesna Škarbar
5. r. os. šole »Alojz Gradnik«

IZLET NA TRIGLAV

V letošnjih počitnicah sem z očkom, bratom in prijateljem dosegel vrh Triglava.

Že zgodaj zjutraj smo vstali in si pripravili nahrbtnike. Z avtomobilom smo se peljali skozi Ljubljano do Pokljuke. Od tam

smo po štirih urah hoje prišli do Vodnikove koče. Pot do koče je bila še kar položna. Gorski nizki borčki so zadišali, ko je posijalo toplo avgustovo sonce. Na planini pa so se pasle črno bele krave. Pred mrakom smo opazovali Triglav, katerega vrh se je skrival v meglicah. Drugi dan smo ob justranji zarji začeli hoditi proti Triglavu. Ko smo prišli do Planike, so megllice zakrile vrh. V domu smo pustili nahrbtne in smo se odoravili dalje. Pot je bila še kar težava, ker smo morali hoditi po klinih.

Na vrhu ni bilo razgleda. Napravili smo nekaj slik, nato smo se takoj vrnili, ker je začelo rositi. A preden smo odšli, se je meglja razpršila in je zasijalo sonce. Trajalo je samo nekaj minut, le toliko da smo si lahko ogledali severno steno in druge vrhove. V Planiki smo vzeli nahrbtne ter se brez obotavljanja vrnili v Vodnikovo kočo. Drugega dne smo se vrnili domov.

Na izletu sem videl tudi gamse. Nekateri so bili oddaljeni od mene samo 100 metrov.

Marko Piščanc
5. r. os. šole »Alojz Gradnik«

ZDRAVLJENJE V ROGAŠKI SLATINI

Moj očka se je zdravil v Rogaški Slatini in jaz sem bil tam z njim. Ko sem prispel tja, sem se prav začudil, kako je lepo.

Zelo mi je všeč neboličnik. V zadnjem nadstropju ima bar. Za neboličnikom je majhna cerkev. V bližini se dviga Tavčarjev hrib. Očka se je norčeval iz mene, ko mi je pravil, da bi bil tisti hrib lahko tudi naš, saj se naš priimek glasi prav Tavčar. Tako so prijetno minevali dnevi. Prav žal mi je bilo, ko smo morali zapustiti to zdravilišče.

Renco Tavčar
5. r. os. šole »Alojz Gradnik«

MOJE POČITNICE

Počitnice sem veselo preživila. Bila sem tudi na raznih izletih.

Bila sem pri teti v Bovcu. Tam sem se naužila čistega zraka. Večkrat sem se odpravila s stricem v gozd in jedla gozdne sadeže. Z bratcem in s stricem sem bila tudi na planini na Mangartu. Videla sem veliko krav in konjev; posebno dosti pa je bilo ovac: 200, z njimi je bilo dosti pastirjev. Rada bi bila šla tudi na Kanin, a je bilo premalo časa za ta izlet.

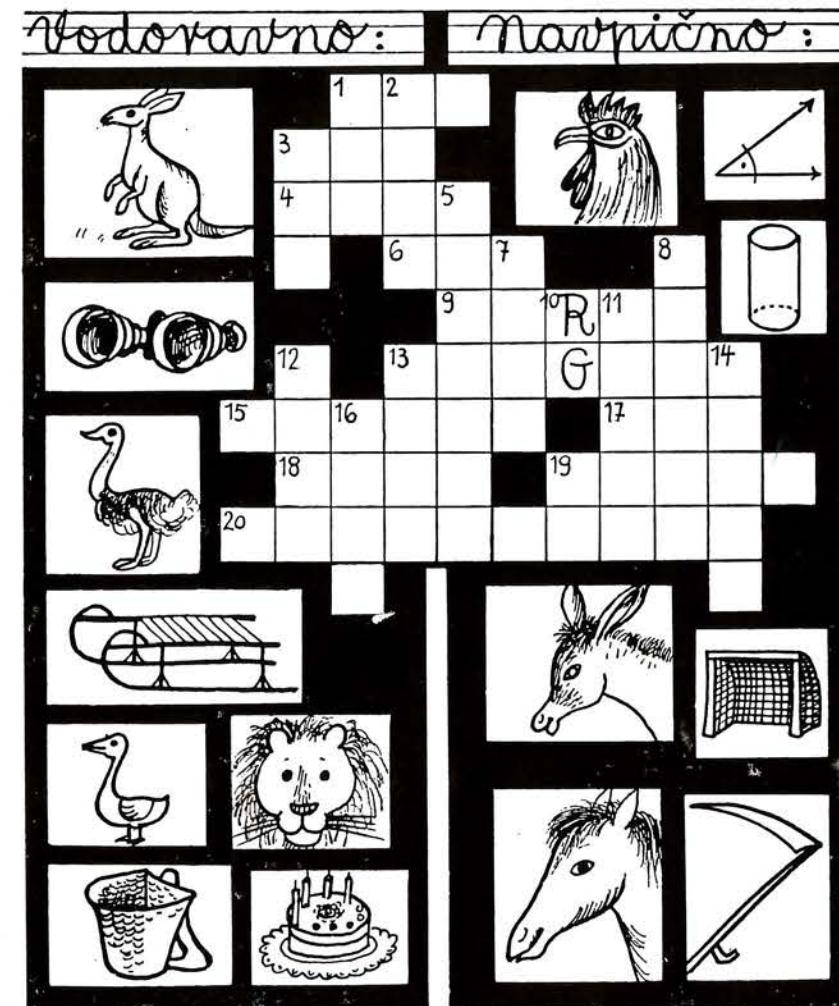
Med počitnicami sem tudi pomagala mami, šivala sem in brala. Sem se pa tudi naigrala in nalovila.

Sedaj spet sedimo v šolskih klopeh, ki so nas že dolgo čakale.

Julijana Černuta
5. r. os. šole »Alojz Gradnik«

Za listre glave

KOMBINIRANA KRIŽANKA

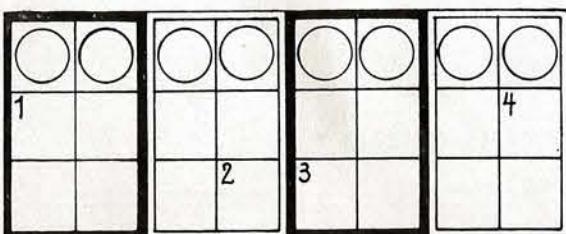

Večina besed je prikazanih v risbi, za ostale pa je opis naslednji:

VODORAVNO: 4. velik šop slame, 15. zadosti, 19. nasprotno od tenak.

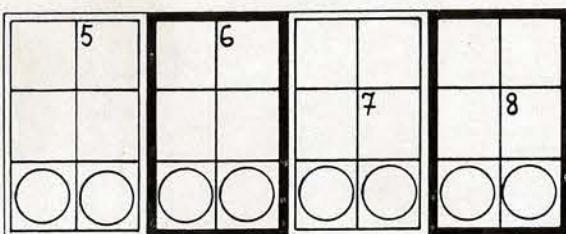
NAVPIČNO: 7. dišava, vonjava, 8. nasprotno od prav, 11. predor, 14. roparska ptica, 19. peta in osma črka.

OPEKE

Začni pri številki in vpisuj črke v smeri v katero tečeta urina kazalca: 1. osmi del, 2. organ s katerim dihamo, 3. nebesno telo, ki kroži okrog sonca, 4. krojačev orodje, 5. zelo lep, 6. moški plasč, 7. človek, ki ga poznam, 8. majhna veja.

V zgornji in spodnji vrsti dobis imeni dveh športov, ki sta zelo priljubljena med Slovenci in ki bosta kmalu v veselje mladih in starih.

DVE UGANKI

(Danilo Gorinšek)

Črne ovce se paso,
hipoma se pa stepo
in pri priči spod neba
moker pramen zacurlia...

Podnevi, ponoči
na strehi čepim,
da ognja vas varjem,
nenehno bedim...

**Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram,
III. G. Amendola 12 — 34134 Trst.**

DRAGI ŠOLARJI

Ob dvajsetletnici svojega obstoja vam je letos GALEB pripravil dve lepi presečenii, ki vas bosta prav gotovo razveselili.

Že v prvi številki je GALEB na osrednjih dveh straneh začel objavljati slike s kratkim besedilom na hrbtni strani, ki jih lahko režete in lepite v zvezke, kar vam ne bo samo v razvedrilo, ampak tudi v koristen poduk. Namen te priloge je dopolnjevati šolske učbenike, zato je ena stran posvečena zgodovini, ena pa zemljepisu, zlasti za tretji, četrti in peti razred. Pri tej zamisli nas je vodila želja, da bi GALEBOVE slike postale nenasledljiv pripomoček pri učenju, saj bodo obravnavale v glavnem zemljepis in zgodovino naših krajev, kar pač vedno ne morete najti v svojih učbenikih. Uredništvo je zato prepričano, da bo ta pobuda pri vas in zlasti pri vaših učiteljih žela odobravanje. Teme in tekste pripravlja v skladu z učnim načrtom za slovenske osnovne šole didaktični ravnatelji Eugen Dobrila, slike pa riše profesor Klavdij Palčič.

Drugo presenečenje je GALEBOVA značka. Značka, kot jo vidite na sliki, je tribarvna in ponazarja platnico GALEBA iz leta 1954, ki jo je izrisal dr. Robert Hlavaty. Značko lahko dobi vsak, vendar pod pogojem, da poravna celoletno naročnino najkasneje do 15. decembra letos. Cena in naročnina se nista povišali in sta isti kot lani. Torej dragi učenci, posezite v vaše hranilnike, ali povprašajte starše! Tisočdvesto lir ni dosti: redno boste v šolskem letu dobivali GALEB in ... značka je vaša!

CENA 150 LIB